

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 3 (375)
2021. gada
14. februāris

PELNU TREŠDIENA - 17. FEBRUĀRIS

Pelnu trešdienā, 17. februārī, pirmajā gavēņa laika dienā uzsākam sagatavoties uz Lieldienām. Tas ir garīgs ceļš caur lūgšanu un gandari, caur kuru kristieši ļauj sevi šķīstīt un svētdarīt Kungam, kas vēlas, lai tie ņemtu dalību viņa ciešanās un godībā (Rom 8: 17).

Svētais Gars, kas vadīja un uzturēja Kristu „tuksnešī”, ievēd mūs šajā gavēņa laikā, dodot nepieciešamo žēlastību pretoties kārdinājumiem, un dzīvot ar atjaunotu atdevi Dieva bērnu brīvībā.

Jēzus prasa nevis formālu gavēņa prasību ievērošanu un vienīgi ārējas izmaiņas, bet gan sirds maiņu un izšķirošu pakļaušanos viņa Tēva un mūsu Tēva gribai.

Šajā gavēņa laikā Jēzus aicina mūs sekot viņam uz Jeruzalemi, kur viņš tiks uzpurēts uz krusta. „Ja kāds vēlas man sekot, lai aizliedz pats sevi, ņem savu krustu un seko man” (Lk 9: 32). Protams, šis ir prasīgs un grūts aicinājums, bet tas var izvērst radošu mīlestības spēku tajos, kas to pieņem.

Jau gavēņa sākumā mūsu skats ir vērst uz Kristus godpilno krustu. Grāmatā

„Sekošana Kristum” lasām: „Krustā ir pestīšana; krustā ir dzīvība; krustā ir aizsardzība no ienaidnieka; krustā ir pārdabiskā dāvana, kas ir debesu saldums; krustā ir prāta spēks un gara prieks; krustā tikums pievienojas tikumam un svētums darīts pilnīgs” (XII, 1).

Saņemot uz galvām pelnus, liturģiski uzveram to, ko nozīmē mainīties šajā gavēņa laikā. Uzmaniģi ieklausīties Dieva Vārdā, nemitīgi lūgties, gavēt iekšēji un ārēji, darīt mīlestības darbus, kas konkrēti izsaka mūsu solidaritāti ar citiem – to visu jāveic kristiešiem, kas atdzimuši kristībā jaunai dzīvei, vairs nedomā dzīvot pēc miesas, bet pēc Gara (sal.

Rom 8: 4).

Lai gavēņa laikā vairāk atklājam to, kas ir Kristus mūsu dzīvē. Tāpat kā Jēzus zemes dzīves laikā cilvēkus pārņēma apbrīna par viņa darbību un mācību, tāpat mūsdienās Kristus vieglāk piesaista cilvēkus, kas viņu izvēlas; tad, kad tos skar kristīgās ticības un mīlestības liecība. Caur Baznīcas darbu Kungs turpina aicināt cilvēkus viņam sekot.

Lai svētais Jāzeps šajā viņam veltītajā gadā palīdz mums uzticīgi un drosmīgi

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 14. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 6. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Edgaru

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

* * *

*Paļāvības Dievmātes Bezvainīgās Sirds
svētki kustības Pro Sanctitate vadībā*

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par Laimas garīgo

atdzimšanu.

Pirmdiena, 15. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Boļeslavu un +Jeļenu
Vanagiem

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Otrdiena, 16. februāris.

8.00 Sv. Mise par māsu Klāru

UZSĀKAS LIELAIS GAVĒNIS

Trešdiena, 17. februāris.

PELNU TREŠDIENA

8.00 Sv. Mise

16.30-18.30 Grēksūdze

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par Anitu Zītari

*Šodien gavēnis un atturība
no gaļas ēdieniem.*

*Pilnas atlaidas visās piektdienās par
lūgšanas “Krustā sistā Pestītāja priekšā”
dievbijīgu lūgšanu pēc sv. Komūnijas
krustā sistā attēla priekšā vai krucifiksa
priekšā, un par “Krusta ceļa” dievbijīgu
nostaigāšanu ar meditācijām*

Ceturtdiena, 18. februāris.

8.00 Sv. Mise par Stepānijas veselību

Piektdiena, 19. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Leonardu Rutkovski

Jēzus Sirds litānija

17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 20. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Elzu-Liliju Reču

18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas

dievkalpojums

Svētdiena, 21. februāris.

Gavēņa 1. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Rolandu

Klopovu – Dieva žēlastību un “Rūgtās
asaras”.

15.00 Sv. Mise (bērniem) Emīlijas nodomā

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 22. februāris.

Svētā apustuļa Pētera katedra. Svētki

8.00 Sv. Mise Emīlijas nodomā

Otrdiena, 23. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Veroniku Lazdāni

Trešdiena, 24. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Jadvigu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 25. februāris.

8.00 Sv. Mise par Signi Tomsoni

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 26. februāris.

8.00 Sv. Mise par Jāņa Ozoliņa ģimeni
Jēzus Sirds litānija
17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 27. februāris.

8.00 Sv. Mise par +Janīnu Kušneri

Svētdiena, 28. februāris.**Gavēņa 2. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Lukasu,
Elizabeti, Juri, Artūru un Vitu
Mortukāniem un “Rūgtās asaras”.
15.00 Sv. Mise (bērnēm) par draudzi
17.30 Krusta ceļā
18.30 Sv. Mise Emīlijas nodomā

Pelnu trešdiena

(noslēgums no 1.lpp.)

atvērties Dieva noslēpumam, kas mūs
aņņem pārbaudījumos un izaicinājumos,
kuri ir mūsu garīgais tuksnesis, kurā
neiztrūkst gan kārdinājumi, gan arī Jēzus
klātbūtnes zīmes un sv. Gara vadības.

Lai Jaunava Marija pavada mūs pa
šodien uzsāktu mainīšanās un gandraes
ceļu. Lai viņas Mātes palīdzība mudina mūs
pārvarēt slinkumu un bailes, un ar stipru
ticību doties uz Kalvāriju, zinot, kā ar
mīlestību izturēties krusta pakājē, prieka
pilnā cerībā par līdzdalību Kunga
augšāmcelšanās godībā.

„Plosiet savas sirdis,” aicina pravietis
Joēls (Jl 2: 13). Šī sirds plosīšana lai notiek
cilvēkā, kas uztver labo un ļauno. Ja cilvēks
plosa savu sirdi ar savas sirdsapziņas
centieniem, tad Dievs ir klātesošs viņa
darbībā. Dievs darbojas. Mums jāpaliek
vieniem pašiem ar Dievu, kas „redz
noslēpumā” (Mt 6: 6).

Gandraes darbi nerasniedz savu
nolūku, ja tiem trūkst šī iekšējā

„noslēpuma”, kurā Dievs atgūst sev
paredzēto „vietu” un kuram ļauts darboties.

Patiesība, kas patiesi „plosa sirdis,” ir
atpestīšana, kuru Kristus ieguva ar savām
ciešanās un krustu. Sirdi plosošā patiesība
ir „samierināšanās ar Dievu.” Vai uztveram
šo patiesību savā sirdsapziņā, grēka
piederzē, nožēlā, gandarīšanā un grēku
piedošanas saņemšanā? Vai mēs
nenovēršamies no šī aicinājuma? Vai mūsu
ikdienu ar tās rūpēm netraucē nokļūt tajā
iekšējā telpā, palikt „noslēpumā” vienīgi ar
Dievu? Vai mūsu sirds vēl var būt „plosīta”
un gūt dziedināšanu ar patiesību un
žēlastību?

Sirdsapziņa

*Tieši sirdsapziņā, neatkarīgi no
dabiskām nosliecēm, piedzīvojam
morāli saistošas norādes un
aizliegumus, kuri izriet no cilvēka
būtības.*

Cilvēks nevar izvairīties no savas
personīgās atbildības, nedz to var
pārnest citam. Visas mūsu domas, vārdi,
darbi un nolaidības ir mūsu pašu
lēlumi, pat ja tie izkaisīti pa daudziem
dzīves gadiem. Ja arī varam nožēlot
sliktus lēmumus un grēkus, pat pilnīgi
pārvarot to iekšējos iespaidus, tomēr
nekad nevaram noliegt, ka tā ir mūsu
darbība un vienmēr tāda paliks.

Mēs varam pieņemt lēmumus
dažādās iespējās. Taču šajās spējās
mums ir iekšēji jau iepriekš noteikts
standarts, pēc kura personīgi
piedzīvojam morālos uzstādījumus kā
vērtības. Šāda pieredze ietver iekšējus
konfliktus, kad nonākam grūtās vai
vieglās, praktiskās vai nepraktiskās,
noderīgās vai bezjēdzīgās situācijās.

Pie morāliem lēmumiem
piedzīvojam sirdsapziņu, kas dod
padomu un dažkārt apdraud, lai mēs

justos virzīti uz labo. Šīs pieredzes kulminācija ir pats lēmums, ko cilvēks izdara ar brīvo gribu kā noteicējs pats par sevi. Bez šādas personīgas brīvas gribas neesam morāli atbildīgi par savu darbību, tad arī nebūtu nozīmes vainas sajūtai un izlīgumam, atalgojumam un sodam, nožēlai un gandarīšanai. Šādam atbildīgam lēmumam piemīt atbilstošs pienākums atbildēt par savu darbību. Katrā lēmumā ietverta iestāšanās par labo vai ļauno, kam ir arī ilgtermiņa sekas. Cieši vienota brīvība, atbildība un šāda iestāšanās. Tāpēc pēc morāla lēmuma piedzīvojam vai nu mierīgu sirdsapziņu līdz ar prieku par izpildītu pienākumu, vai arī vainīgas sirdsapziņas pārmetumus par grēku.

Kur aizsākas sirdsapziņa? Vai to veido izglītība vai pieredze? Vai tā izriet no mūsu pienākumiem pret sabiedrību? No bērības dzirdētas prasības un aizliegumi pat tādā mērā, ka nereti izraisa pretēju reakciju. Pašlaik daudzi protestē, reaģējot pret autoritāti. Cik tad saistošas būtu sirdsapziņas prasības un kā tās izskaidrot?

Sirdsapziņa saistīta ar dzīves nozīmi. Nav noliedzams, ka daudzus morālus uzstādījumus un konkrētas vērtības lielā mērā nosaka izglītība, sabiedrības morālie standarti. Taču šī ietekme vien nevar pietiekoši izskaidrot sirdsapziņas prasīgo balsi. Sirdsapziņa attīstās vispirms nevis vecāku autoritātē, sociālos apstākļos, dominējošā sabiedrības viedoklī, bet gan Dieva dzīvajā balsī. „Katram savs ceļš liktos pareizs, tomēr Dievs izsver sirdis” (Sak 21: 2). Sirdsapziņa ir Dieva liktā spēja

sirdī, kas nodrošina zināmu morālu jūtīgumu un virzību uz labo. Ja šo spēju trūkst, tad cilvēks ir ļoti novājināts sajūtu uztveres līmenī.

Sirdsapziņa saistīta ar tādiem jautājumiem, kā: „Kāpēc šeit esmu?” un „Kāds ir manas dzīves nolūks?” Sirdsapziņa cieši saistīta ar dzīves mērķi, ar pamatojumu saviem lēmumiem. Atbilde uz šiem jautājumiem norādīs uz attieksmi pret to, kas no cilvēka tiek sagaidīts dzīves nozīmes izpratnē.

Kristieša sirdsapziņai Jēzus ir ceļš, patiesība un dzīvība (Jņ 14: 6). Šāds apgalvojums izdarāms tikai ticībā, ko dara viss cilvēks Dievam, ar lēmumu uz Kristu virzītā dzīvē. Šis ticības lēmums pilnīgi īstenojas mīlestībā un pārliecībā, ka viņā iepazīstu Dievu. Dzīve viņā iespējama pat pēc nāves visā mūžībā. Mācos viņu iepazīt

caur sludināto Vārdu un Baznīcas mācību, kuru skaidro bīskapi kopībā ar pāvestu, kā caur visiem, kuri vienoti ar Baznīcu. Mācos saskatīt Kristu svēto dzīvēs un darbos. Katrs no tiem savā veidā sekojuši viņam, līdz

sasnieguši ar viņu galīgo vienotību. Ticīgajiem uz Kristu dzīves nozīme pastāv „viņa labā.” Viņš ir vienmēr ar mani vienots mīlestībā un aizsāktajās attiecībās ar mani. Tāpēc sirdsapziņa jautā: „Kas no manis tiek gaidīts?” Šis jautājums izvērsas lūgšanā Kristum: „Ko Tu vēlies, lai daru šeit un tagad?” No šīs vēlmes izriet visas citas prasības, tās gūst tajā savu nozīmi un reizē arī ierobežojumus.

Katru dienu aizvien tas pats jautājums: „Kungs, kas man darāms?” Pasaule

uzstāda jaunus izaicinājumus, morālā gaisotne allaž iespaido, arī sabiedriskā doma un informācijas pārplūde veido ideoloģisku fonu, kad novājināta, apjukusi, akla sirdsapziņa atrauta no Dieva aicinājuma. Cilvēciskās zināšanas var izrādīties muļķīgas (sal. Rom 1: 22). Tiek apstrīdēta autoritāte, cilvēki iedomīgi sevi attaisno, nesaklausot sirdsapziņā Dieva balsi. Tie dzird tikai sevi kā neatkarīgus likumdevējus, kuri cenšas gūt Dieva apstiprinājumu.

Sirdsapziņu jāveido un jāsargā, tai jāgūst ievirzi no Jēzus Kristus, kas dod padomu rūpēties, lai cilvēkā esošā gaisma nebūtu tumsa (Lk 11: 35). Nav jātic katram garam, bet garus jāpārbauda, lai redzētu, vai tie nāk no Dieva (1 Jņ 4: 1). Garus sirdsapziņa var izšķirt Kristus gaismā. Dieva bērna brīvība gūstama vien tam, kas sirdsapziņā vadās pēc Kristus. Tēvs tuvina nevis vardarbīgi, bet ar mīlestību. Tomēr kristietim ir jācīnās ar negatīvām ietekmēm, lai uztvertu sirdsapziņā savu pienākumu nozīmi un robežas. Sirdsapziņas jautājumi kristietim izraisa cīņu, no kuras nevar izvairīties.

Garīgums krīzē

Četrpadsmitā gadsimta vidū Eiropā plsojās sērga, kuras iespaidā pastiprinājās iekšējais kristīgais garīgums, kas aizsākās ar 12. gadsimta reformām. Vēlīnajos viduslaikos institucionālā Baznīca tomēr piedzīvoja krīzi un nespēja pietiekoši risināt sērgas izaicinājumus.

Sis garīgums centrējās uz reliģiskiem ordeņiem un laju reliģisko dzīvi. Tas izvērās vairāk klosteros un iedzīvotāju namos,

nekā vietējās draudzēs. Garīgumā ticīgie pievērsās Kristus cilvēcībai, meditācijai un apcerei, Kristus sekošanas vienkāršībai.

Sērgas posts rosināja uzskatus par Dieva sodu un elles mokām. Garīgie autori, sekojot sv. Franciskam, vairāk pievērsās Jēzus cilvēcībai, īpaši krustā sišanai. Krustā sistajā Kristū tie uztvēra Dieva ienākšanu cietošajā cilvēcē, lai to atpestītu.

Juliāna no Norvičas uzsvēra, ka pats Jēzus kļuvis par sērgas upuri, šādi uzvarējis grēku un nāvi; atklājis, ka Dievā nav dusmu. Ja arī radības dēļ izplatās slimības un nāve, dvēseli ievaino grēka sāpes, tomēr krustā sistais Kristus pauž uzvarošu mīlestību, kas uzņem ciešanas, tās atpestī, lai cilvēci apvienotu ar trīsvienīgo Dievu.

Sāpēm un ciešanām nepieder gala vārds cilvēka dzīvē. Caur tām Dievs atpestī dvēseles, kuras ar lūgšanu seko krustā sistajam Jēzum. *Sv. Katrīna no Sjēnas*, atbildot uz sērgas postu, skaidroja, ka ciešanas pašas par sevi vienīgi iznīcina, taču slimības sāpes var izvērsties dzīvībā, ja ar tām dvēsele lūgšanā pieķeras pie krustā sistā Jēzus. Tā ir vienošanās ar Kristu. Sāpes var nākt par labu dvēseles galīgajam mērķim, tās atgriešanās ceļā pie Radītāja, no kura tā nāca. Šo ceļu rādīja paša Kristus ciešanas.

Katrīnai un Juliānai sāpes un ciešanas iegūst pedagogisku nolūku Jēzus krustā sišanas dēļ. Dzīves pārbaudījumi pazemo cilvēku, liek ienākt sevī, lai gūtu atbildes. Tā ir pievēršanās iekšējai dzīvei. Dieva

valstība ir cilvēkā, miers un prieks Svētajā Garā. Ieskat savā dvēselē tuvina Dieva skatīšanai.

Svarīgi nenoliegt radības labumu, bet,

lai radības labumi norāda uz Radītāja labestību. Turoties pie radītiem labumiem, grūti kāpt augšup uz patiesām mājām. Tā ir iekšēja dvēseles kustība cauri aizmirstības mākonim, kurā cilvēks zaudē radības labumu uztveri (no „Neziņas mākoņa”). Laicīgais nevar kļūt par pastāvīgu pamatu.

Pašreizējā krīzē var aktualizēt pievērsanos krustā sistam Jēzum, iedziļināšanos sevī, ja tikai šādi nenonākam individuālismā, gnosticismā vai arī līdz pasaules un cilvēcisko attiecību nicināšanai.

No māsas Lienītes arhīva:

Atskaite par laju apustulāta locekļa darbu katedrālē un republikas mērogā

Esmu viena no tiem, kas gatavoja augsni kristīgās ticības atdzimšanai pēcateisma periodā mūsu republikā. Kā katedrāles dežurante strādāju kopš 1983. gada. Savos atvaļinājuma mēnešos devos uz vairākām Latgales draudzēm. Divu gadu laikā, tas ir, 1988. / 89. tajos gados uzstājos

ar uzrunām par ticības jautājumiem 22 Balvu rajona skolās, tai skaitā Balvu vidusskolā divas reizes, Viļakas vidusskolā vienu reizi, Kupravas vidusskolā divas reizes, Tilžas vidusskolā un Tilžas internātskolā, kur

nodibinājām Rožukroņa pulciņu, kurš pastāv vēl tagad (vada sk. pensionāre – A. Kravale). Katehizācijas laikā – Viļakā uzturējies pie priestera Vilcāna kopā ar Aleksāni Virgīniju. Balvu baznīcā sagatavojām bērnus pie pirmās sv. Komūnijas, nodibināju jauniešu rožukroņa pulciņu pie Balvu baznīcas (pr. t. E. Kopeika); atvaļinājuma laikā 90 – tajos gados nodarbojos ar katehizāciju Krāslavas rajona

skolās, Dagdas vidusskolā, Dagdas spec. jauniešu proftehniskajā skolā, Ezernieku vidusskolā, Krāslavas vidusskolā (pie priesterā J. Stepiņa).

Zilupes draudzē (pie priesterā Kupča) nodibināju jauniešu aktīvistu grupu, kas ticības mācības sludināšanai piedalītos procesijā, garīgo dziesmu apguvē, palīdzētu priesterim.

Biju uzaicināta, novadīju pārrunās par kristīgās ticības jautājumiem Rēzeknes Lietišķās mākslas vidusskolā (pie priesterā A. Trapučkas).

Organizēju pirmo Rožukroņa pulciņu no 15 jauniešiem. 1985. gadā salikām svētsolījumu pie Aglonas Dievmātes svētglezņas priesterā A. Trapučkas vadībā. Šajā pulciņā vieni no pirmajiem bija tagadējie priesteri V. Stulpins [tagad Liepājas bīskaps] un P. Kļaviņš. Vēlāk šajā darbā aktīvi iesaistījās brālis [tagad diakons] Gunārs, māsa Viktorija. Mūsu pulciņam bija īpaša programma, kas paredzēja katrai nedēļas dienai veltītas lūgšanas par noteiktām tēmām. Šo darbu mēs veicām vairāk slepeni (ļoti lūdzāties par Latvijas brīvību). Pēc tam pulciņš „Māras zemes bērni” piesaistīja jau skolas vecuma bērnus. Sākām atklāti darboties tad, kad bija jau ticības brīvība. Tā līdz šim

laikam notiek Rožukroņa

salidojumi katru mēnesi, izņemot augustu un decembri. Pavisam notikuši 9 gadu laikā – 45 salidojumi. Aktīvi šajos salidojumos man palīdzēja m. Paulīna un H. Žigo.

Katedrālē organizēju pirmo svētdienas skolu – no 7 bērniem, pēc tam atsaucās 15 bērni, pēc tam 20 – 30 un katehizējām divatā – m. Viktorija un es,

vēlāk organizējās jaunieši, ko līdz šim vada br. Gunārs. Mani garīgie vadītāji visu laiku bija Viņa Eminence J. Pujats un profesors V. Pentjušs. Ļoti daudz palīdzēja arī priesteris Trapučka man kā katehētam gan ar garīgo literatūru, gan ar padomu. Lai Dievs viņiem atlīdzina.

Visu teikto apkopojot, gribu pateikt ļoti svarīgu domu, proti, to, ko es piedzīvoju, strādājot par katehēti lauku draudzēs, skolās – dzīvē nekad tādu prieku un laimes sajūtu nebiju izjutusi. Pēc garās darba dienas, kad biju nepārtraukti norunājusi 7 – 8 stundas pēc kārtas bez atpūtas, vakarā, atgriežoties savā istabiņā, biju bezgala laimīga. Mana dvēsele gaviļēja. To prieku, ko Dievs dod, to pasaule nekad nespēj dot. Es saprastu, kāpēc apustuļi sludināja Dieva vārdu, pametot dzimteni, visas ērtības un dodoties plašajā pasaulē. Man nācās pieredzēt, ka no četrām sēkliņām, viena tomēr krita auglīgā zemē.

Rīgā ar šādām pārrunām tiku uzaicināta Rīgas 93. vidusskolā, Lielvārdes vidusskolā, vien šoreiz par bibliotekāri strādāja m. Žigo Helēna, pēc tam mēs, divas katehētes – m. Jotsone un es uzstājāmies Rīgas 1. ģimnāzijā vecāku sapulcē, pēc tam saņēmām no vecākiem 57 iesniegumus ticības mācībai šajā skolā. Kādu laiku pasniedzu ticības mācības stundas Rīgas 1. vidusskolā un Rīgas 2. vidusskolā. Pēdējos divos gados ticības mācības stundas pasniedzu Salaspils vidusskolā un Rīgas 11. p. - skolā, paralēli darbam svētdienas skolā katedrālē katehizēju bērnus pie sv. Antona draudzes prāvesta J. Vaivoda, pagājušajā gadā pasniedzu ticības mācību Bulduru ģimeņu aprūpes centra bērniem.

Jāatzīstas, ka netaupot sevi – centos strādāt ar pilnu atdevi. Manam katehēta darbam ievirzi deva V. Eminence J. Vaivods, kurš, vēl dzīvs būdams, Ziemsvētku laikā kādā vakarā, kad gāja uz katedrāli lūgties, redzot mani kā dežuranti, pasauca un teica man šādus vārdus: „*Dōrgū mōs, sludynoĵ Dīva vōrdu vysim – kur vīn vari un kod vīn vari! Nasabeisti nikō!*” Šie vārdi man bija „moto” visai manai katehēta darbībai līdz šodien dienai.

Liecība par māsu Lienīti:

Skolotāju Mihalīnu Keirāni iepazīnu, strādājot Lielupes vidusskolā, toreiz Jūrmalas 6. vidusskolā. Viņa gan saskarsmē ar skolēniem, gan kolēģiem pārsteidza ar savu labestību, sirsnību un dvēseles gaišumu. Skolotājai Keirānei piemita īpaša spēja ap sevi pulcināt cilvēkus, likt ieklausīties viņas viedoklī. Ilgajos darba gados skolotāja Keirāne bija ieguvusi vērtīgu pieredzi, viņai vienmēr bija daudz stāstāmā. Būdama laba stāstniece, skolotāja Keirāne prata ievīt atmiņu vēstījumos interesantas detaļas, kas ļāva klausītājiem dzīvi iztēloties pagātnes notikumus.

Skolotāja Mihalīna Keirāne, neraugoties uz cienjamo vecumu, sniedza atbalstu visiem, kuriem tas bija nepieciešams. Viņa daudz laika veltīja, aizlūdzot ne tikai par savu ģimeni un draugiem, bet arī par skolas kolektīvu – bērniem, kolēģiem un viņu ģimenēm. Gaišums, kas izstaroja no skolotājas, sasildīja visus apkārtējos.

Jūrmalas pilsētas Lielupes pamatskolas direktore un skolotāja

Inita Treifelde

Apredzība

Dievs skata tevi individuāli, lai kāds tu būtu. Viņš sauc tevi vārdā. Viņš redz tevi, saprot tevi, kā tevi radīja. Viņš zina, kas ir tevī, visas tavas savdabīgās jūtas un domas, tieksmes un patikas, spēku un vājumu. Viņš skata tevi prieka dienā un bēdu dienā. Viņš līdzjūt tavām cerībām un taviem kārdinājumiem. Viņš interesējas par visām tavām raizēm un atcerēm, visiem gara pacēlumiem un kritieniem.

Tu sevi nemīli labāk, kā Viņš mīl tevi.

Esmu radīts kaut ko darīt vai būt par kaut ko, kā dēļ neviens cits nav radīts; man ir vieta Dieva padomos, Dieva pasaulē, kāda nav nevienam citam; Dievs mīl mani un aicina vārdā, neatkarīgi no tā, vai esmu bagāts vai nabags, cilvēku nicināts vai atzīts.

Dievs mani radījis, lai konkrēti viņam kalpotu. Viņš man uzticējis kādu darbu, kas nav uzticēts kādam citam. Man ir sava misija – es to nekad šajā dzīvē varētu nezināt, taču uzzināšu nākošajā. Kaut kā esmu nepieciešams. Viņa nolūkiem. Savā vietā. Esmu tikpat nepieciešams, kā erceņģelis savā vietā – man ir līdzdalība šajā lielajā darbā, esmu saikne ķēdē, savienojuma saite personu vidū. Viņš nav mani tāpat vien radījis. Es darīšu labu, es veikšu viņa darbu, es būšu miera erceņģelis, patiesības sludinātājs savā vietā, pat to neparedzējis, ja vienīgi ievērošu viņa baušļus un viņam kalpošu savā aicinājumā.

Tāpēc uzticēšos viņam. Lai kāds es būtu un lai kur atrastos, mani nekad nevar pamest. Ja esmu slimībā, slimība var viņam kalpot; apjukumā, mans apjukums var

viņam kalpot; ja esmu bēdās, manas bēdas var viņam kalpot. Mana slimība vai apjukums vai bēdas var nepieciešami izraisīt kādu rezultātu, kas diezgan mūs pārsniedz. Viņš neko nedara veltīgi. Viņš var pagarināt manu dzīvi, viņš var to saīsināt; viņš zina, kā rīkosies. Viņš var atņemt draugus, viņš var mani iemest svešinieku vidū, viņš var pieļaut iztukšošanās sajūtu, gara nomāktību, apslēpt nākotni – viņš joprojām zina, kā rīkosies. Lūdzu neredzēt, lūdzu nezināt, vienkārši lūdzu būt lietots.

Sv. Džons Henrijs Nūmens

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var

sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com